

Свободна мисъл

СОФИЯ
ОКТОМВРИ
2005 Г.
БР. 10 (181)
ГОД. XV
ЦЕНА 0,40 ЛВ

ИЗДАВА ФЕДЕРАЦИЯТА НА АНАРХИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ • LE JOURNAL DE LA FEDERATION ANARCHISTE BULGARE (FAB)

Програма за радикални промени в България

от Анархистическа група „Васил Икономов“ към ФАБ
23 септември 2005

„Сочи народът, и пот от чело
кървав се лее над камък гробен;
кръстът е забит във живо тело,
ръжда разяда гложгани кости,
смок е засмукал живот народен,
смучат го наши и чужди гости!“

Граждани,

В своята нелека история нашият народ е преживял много нашествия, войни и кризи, но сегашната социална, икономическа, демографска и морална катастрофа, до която ни докара шайката разноцветни политически бандити, няма аналог в миналото.

Без война или мащабно природно бедствие за броени години близо една трета от нас се „преселиха“ в гробищата или бяха принудени да емигрират. Глад и болести, самоубийства и деградация – отчайващото настояще на голямата част от народа на фона на безумния разкош и безподобния цинизъм на властващите канибали.

Човешката история е пълна с изчезнали народи. Ако продължим да мълчим и търпим, ще се присъединим към тях.

Ние, българските анархисти, сме доказали с делата и с кръвта си, че никога не сме предавали народните интереси, няма да ги предадем и сега, в този тежък момент.

Ето нашата програма:

- за да живеем достойно в социално-справедливо и хармонично общество, а не като скотове в мафиотска държава;
- за да имат децата на България бъдеще, различно от това да бъдат слуги и проститутки на престъпниците, ограбили страната;
- за да не скланяме глави пред империалистите и международните финансови разбойници,

необходимо е да се извърши:

- конфискация в полза на обществото на средствата и имуществата на целия самопровъзгласил се „елит“. Анулиране на всички приватизационни сделки.
- уволнение на цялата държавна бюрокрация от горе до долу. Образуване на Комитети за народно самоуправление, които да носят цялата пълнота на властта. Създаване на Съвети по отрасли, съставени от работнически делегати и специалисти, които да направляват икономиката в интерес на обществото.

- разоръжаване и разпускане на полицията, специалните служби и охранителните фирми. Намаляване числеността на наборните войници и срока на службата им. Премахване на кадровата военна служба.

Поголовно въоръжаване на народа!

- поемане защитата на страната и охраната на обществения ред от въоръжения народ – всички мъже и жени от 16 до 60 годишна възраст, годни да носят оръжие, които, без да се откъсват от трудовия процес, участват ротационно в съответните въоръжени формирования. Въпросите за обучението, осигуряването и организацията на хората ще се решават от пряко избрани военни комитети по места.

- след незабавното и безкомпромисно ликвидиране на организираната престъпност с остатъците от криминалната ще се занимават цивилни експерти. Реорганизиране на целия процес на съдопроизводство.

- създаване на Обществен трибунал за съдене на виновниците за всички престъпления извършени срещу българския народ преди и след 10.11.1989 г.

- незабавно напускане на военните и политически структури на НАТО и изтегляне на българските окупаторски контингенти. Въпросите за разполагане на чужди военни бази на наша територия и продажба на земя на чужденци отпадат автоматично.

- отказ от членство в Европейския съюз.
- скъсване на всякакви отношения с Международния валутен фонд и Световната банка.

- отказ от изплащането на т. нар. „външен дълг“. Заемите да се връщат от тези, които са ги взимали. За компенсация на банкерите от Лондон и Париж можем да изпратим въпросните другари „в чувал“.

- гарантиране правото на труд и ликвидиране на безработицата чрез въвеждане на шестчасов работен ден при достойно и равно за всички заплащане. Надбавки към заплатите за тежък или във вредни условия труд, както и за многодетни семейства. Професии като политик, патриотичен капиталист, наемен убиец, светски хроникьор, наркодилър, сутеньор, проститутка, и т. н. престават да съществуват.

- безплатно и достъпно за всички здравеопазване. Свободно, интегрално и светско образование и възпитание.

- намаляване на възрастта за пенсиониране и неколккратно увеличаване на пенсията.

- жилищна реформа – дом за всеки!
- недопускане на каквато и да е дискриминация на основата на раса, етнос, пол, възраст и образование.

Като първи стъпки за осъществяването на тази програма предлагаме да се създадат групи и организации, които да въздействат на трите власти и медиите чрез:

1. Силата на словото – създаване на независими от държавата и мафията печат и електронни медии.

2. Стачки, демонстрации, бойкот, гражданско неподчинение

3. Други преки акции

Осъществяването на всичко това може да бъде само всенародно дело.

Властниците и богатшите не са част от народа.

Нека този позив се превърне в ново „Кърваво писмо“!

Към ново Възраждане!

Сплотени, солидарни, жертвоготовни!

Победа или смърт!

„И в това царство кърваво, грешно,
царство на подлост, разврат и сълзи,
царство на скърби – зло безконечно! –
кипи борбата и с стъпки бързи
върви към своя свяещен конец...
Ще викнем ние: Хляб или свинец!“

Анархистическа група „Васил Икономов“
Федерация на анархистите в България

за контакти: vasilikonov@yahoo.com

В този брой:

Сако и Ванцети:
процесът срещу
справедливостта

Хауърд Зин стр. 2

Едно единствено нещо е сигурно – виновни, или не – процесът срещу тях не е бил справедлив. Не е било възможно да бъде справедлив при атмосферата в съдебната зала през 1920-21. . .

Октомври 1917:
Руската
безвластническа
революция

П. Аршинов стр. 3

Раждането и развитието на съветите и заводските комитети по никакъв начин не е свързано с властническите принципи. Те се противопоставят на държавната машина, която претендира да ръководи масите, и се готвят за решителна битка с нея. . .

Има ли синдикати
в България

Петър стр. 4

Явно е, че те не правят нищо или поне нищо полезно. Тогава възниква въпросът за какво са ни те, каква е алтернативата, т.е. по какъв начин работниците могат да защитават правата си. . .

Отпадъци и други
боклуци

Индимедия стр. 5

Съветите
в Аржентина

Е. Адамовски стр. 6

Какво накара жителите да се обединяват в съвети? Смятам, че отначало това, което ги подтикна, беше чувството за изоставеност, фактът, че се озовават сами – изключени не само в икономически план, но и в политически. Това е интуиция, почти инстинкт. . .

Мафия
по хасковски

Макар стр. 7

Говори се, че в Хасковския регион са продадени държавни активи и собственост за 1 милиард долара, а в държавната хазна са влезнали едва около 20 милиона. Ето това е истинска мафия. . .

СВОБОДНА
МИСЪЛ

АБОНАМЕНТ 2006

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Абонаментът за вестник

„Свободна мисъл“ започва от

15 октомври и завършва на 16 декември.

Можете да се абонирате във всички пощенски клонове в страната, а също и в офисите на Артефакт ООД, София, ул. Хубавка 8. На телефон 971 71 71 можете да се обадите, за да изпратим безплатно наш куриер, който да ви абонира.

КАТАЛОЖЕН НОМЕР 649

1 година: 6,00 лв

6 месеца: 3,00 лв

3 месеца: 1,50 лв

ВЕЧЕ 12 СТРАНИЦИ

Сако и Ванцети: Процесът срещу справедливостта

Историкът Хауърд Зин за анархистите и правосъдието

продължение от миналия брой

Когато ги арестуват, по стенограмата от полицейските разпити си личи, че полицията не се интересува чак толкова дали те наистина са извършили обира и убийството. Ето въпросите от разпита:

Полицаят към Сако: – Гражданин ли сте?

Сако: – Не.

Полицаят: – Комунист ли сте?

Сако: – Не.

Полицаят: – Анархист?

Сако: – Не.

Тук лъже. Защо му на трябва на човек да лъже полицайте, не мога и не мога да разбера. (смях в залата) Но той все пак решава да излъже полицията. Да се върнем обаче на въпроса: вижте какво ги интересува тях – дали бил комунист, дали бил анархист. А какво отношение има това към обира и убийството? Цялото дело е наблъскано с патриотични призови, клетви пред знатето – такава е атмосферата, в която се развива то.

В самото начало на процеса съдията Уебстър Тейър се обръща към заседателите: „Господа – забележете, няма дами сред заседателите, – обръщам се към вас с молба да изпълните задължението, за които сте призовани тук, със същия дух на патриотизъм, храброст и чувство за дълг, каквито показва нашите войничета по чуждите брегове.“ Интересно обръщение към заседателите – да ги поставиш в същото положение като войниците, изпълняващи патриотичния си дълг. Особено като се има предвид фактът, че Сако и Ванцети са напуснали тази страна и са заминали за Мексико, за да не ходят войници. Те са били дезертьори, не са изпълнили техния патриотичен дълг и сега се иска от заседателите да изпълнят своя.

Ето още неща от полицейския разпит:

Полицаят към Сако: – Вярвате ли в нашето правителство?

Сако: – Д-да. Някои неща бих искал да бъдат по-иначе.

Това е изключително дипломатичен отговор. Всъщност той иска нещата да бъдат много по-иначе, но явно в момента хитрува.

Полицаят: – Абонирани ли сте за издания на анархистката партия?

Сако: – Чета ги от време на време.

Полицаят: – Откъде ги имате?

Сако: – Един човек ми ги даде в Бостън.

Полицаят: – Кой?

Сако: – Не го познавам.

Още веднъж, крадци ли търсят те според вас, или хора, които са били абонирани за анархистки списания?

Процесът започва година и половина след тази вакхалия на смъртта и простотията, която наричаме Първа световна война. Навън още звучат военни маршове, когато съдът заседава. Всъщност, 12 дни след началото на процеса вестниците пишат, че труповете на трима американски войници се връщат от Франция в Броктън и че

целият град се събира на патриотична церемония. Всички тези неща съдебните заседатели ги четат по вестниците. Тогава им е било разрешено да четат всичко освен статиите за процеса. Те са били изрязвани. И по средата на процеса вестниците пишат за сбор на 5000 ветерани от дивизията „Янки“ в Плимът. На самия процес при кръстосания разпит на Сако, прокурорът Кацман го пита:

– Обичахте ли тази страна през последната седмица на месец май 1917?

Явно трябва човек да знае през кои дни обича страната и през кои дни – не. Сако отговаря:

– Много ми е трудно да отговоря с една дума, г-н Кацман.

Между другото, Сако е много по-добре с английския от Ванцети. Ванцети е имал доста затруднения с английския, макар че след няколко прекарани години в затвора и след нещата, които прочита, неговото красноречие на английски е просто изключително. Кацман продължава:

– Две думи можете да ползвате, г-н Сако: да или не. Коя от двете?

Сако:

– Да.

Значи наистина е обичал страната през последната седмица на месец май 1917. Нищо подобно, но... както и да е. Кацман:

– И как показвахте любовта си към Съединените американски щати, които ви призоваха да служите във войската? Избягали сте в Мексико.

Това е основната линия в процеса. Съдебните заседатели са типични англосаксонци, съдията е типичен англосаксонец. Двамата обвиняеми са италиански анархисти, наскоро пристигнали в страната, които говорят с италиански акцент. Етническото разделение на този процес е много ясно. Между другото, Уебстър Тейър, съдията, специално моли главния съдия да води този процес. Той иска този процес.

На процеса стават и други странни неща. Мнозина свидетели са виждали Сако и Ванцети на места, различни от местопребъствението. Има свидетели, които казват, че са видели Сако в Бостън. Самият Сако твърди, че по това време се е намирал в Бостън, опитвал се е да си извади паспорт в италианското консулство. И всички свидетели, за които споменах, потвърждават, че са го видели в Бостън. Но всички те имат италиански акцент. Има хора, които твърдят, че по времето на престъплението са видели Ванцети в Плимът да продава риба. Сако е обущар, а Ванцети – продавач на риба. Но думите на тези хора минават покрай ушите на заседателите. За тях е ясно – те са италианци. Поддържат се един друг.

Някакво хлапе е на процеса като очевидец. Показанията на очевидците са нещо много относително. Пълно е с показания на очевидци, които са лъжливи, погрешни, противоречиви – по

принцип е много трудно да се установи с абсолютна сигурност какво точно са видели в конкретната ситуация, но въпреки всичко те ги ползват. Викат това хлапе и го питат:

– Като видяхте крадците да бягат, успя ли да видиш лицата им?

– Не.

– А какво можеш да кажеш за крадците?

– Мога да кажа, че бяха чужденци.

– И как разбра?

– Ами така бягаха.

Вие виждали ли сте как бяга чужденец? Особени бегачи са тия чужденци, ей!

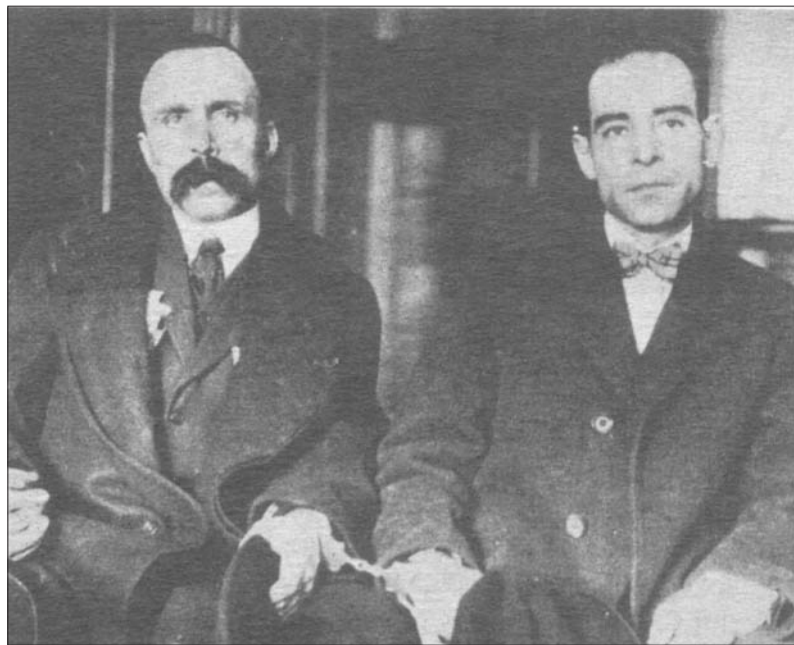
Съдията има една знаменита реплика, която всеки, който е изследвал процеса, сигурно е чувал. По време на процеса съдията просто се изпуска на някакъв мач на Дартмут. Аз примерно мога да говоря каквото си искам на мач, но той не може. И тогава, след като отхвърля искането за нов процес, той се обръща към неговия събеседник и казва:

– Видя ли какво ги направих ония копелета анархистите оня ден?

Човекът, който е чул това, подписва после клетвена декларация, че го е чул. Така че внимавайте много какво приказвате по мачовете. Но това е Уебстър Тейър.

Балистичната експертиза? Изключително обръкана. Няма да се впускам в нея, защото просто не мога. Години наред са обсъждани данните от балистиката и досега няма категорично заключение за това какво точно показва балистичната експертиза.

Едно единствено нещо е сигурно – виновни, или не – процесът срещу тях не е бил справедлив. Не е било възможно да бъде справедлив при атмосферата в съдебната зала през 1920-21. Не е било възможно заради патриотичното надхване, не е било възможно в този съд, с този съдия, с тези съдебни заседатели. И това всъщност е важното, защото това не е изолиран случай. Той е сходен с много други примери за „правосъдие“, в които не е толкова важно дали си виновен, или не си и много по-важно какъв си. Много е важно колко пари имаш, много е важно какъв е цветът на кожата ти, много е важно дали си американец и е особено важно дали имаш радикални политически възгледи. Всички тези неща са били срещу Сако и Ванцети. Също както са срещу Мумия Абу Джамал днес – той е чернокож, радикален, беден. Как ще има справедлив процес? Виновен или не, никога не знаем със сигурност, но можем да бъдем сигурни, че докато тези фактори надделяват в едно общество, което е заредено с расови предрасъждания и враждебност към чужденците, към негрите, към радикалите, докато съдебната система се управлява от парите, въпросът дали наистина си направил нещо, или не си, отстъпва на заден план, зад тези други фактори.

Уебстър Тейър получава 6-7 молби за нов процес. Изплюват нови доказателства. Един затворник изпраща писмо от затвора, че е участвал в бандата, която е извършила обира и убийството в Саут Брейнтрий. Кой знае дали е било вярно, но не си ли е струвало поне да се проучи? Но съдията Уебстър Тейър не желае да проучва нищо, той отхвърля всички молби. Върховният съд на Масачузетс също подкрепя Тейър, така и не си прави труда да разгледа всички нови факти. Същото е с апелативните съдилища – до болка сигурно са ви познати тези засукани становища кое било, пък кое не било в техните правомощия, а става дума за човешки живот. Извинявайте, знаем, видете ли, че става дума за човешки живот, обаче не можем да проучваме сега тези доказателства, това не е наша работа.

Опитват всичко. Стигат и до Върховния съд на САЩ, опитват се да ги накарат да спре екзекуцията. Не успяват. Затова и често ще чувате, че на Сако и Ванцети всичко им било дадено – минали на първа, на втора инстанция, обжалвания, всички процедури били спазени и т.н. Даже губернаторът назначил специална комисия от трима изтъкнати граждани – поне той ги смята за изтъкнати – която да го посъветва какво да прави. Всъщност губернаторът в такива случаи избира такива съветници, за да не носи цялата вина. И кои са тези изтъкнати граждани – ректорът на Харвардския университет, ректорът на Масачузетския технологичен институт и един пенсиониран съдия. Все хора от народа, няма що, представителна извадка. И всички решили, че Сако и Ванцети не заслужават нов процес.

Хейуърд Брун, известният през 30-те и 40-те години на XX век журналист, социалист, основател на вестникарската гилдия, пише в своя статия:

„Да, не на всеки затворник ректорът на Харвардския университет му пуска тока. Ако това е линчуване, за продавача на риба и неговия приятел работника обущар остава утехата, че ще умрат от ръцете на хора във фракове и академични тоги.“

Адвокатите търсят нови варианти, нови доказателства, нови улики, но в един момент Сако казва: „Стига. Няма смисъл. Те искат да умрем. Затова, че сме такива, каквито сме и затова, че съдебната система е такава, каквато е, няма значение какви юридически аргументи привеждате. Те искат смърт.“ Ванцети казва: „Единственото нещо, което може би има никак-

ва вероятност да им попречи да ни убият, е стотици хиляди или милиони хора да излязат на улиците и да протестират.“

Протести наистина има по цялата страна, по целия свят. Има демонстрации в Буенос Айрес, в Париж, в Лондон, из целите Съединени щати, но не са чак толкова големи, поне по нормите на Ванцети. И така, на 23 август 1927, пред затвора Чарлстаун, където е бил електрическият стол, се събират хора да протестират. На околните сгради са поставени картенци, които да възпират протестиращите. Има пребити, арестувани хора. Изтъкнати имена са сред протестиращите – Една Сейнт Винсент Милей, Джон Дос Пасос, Алберт Айнщайн. Синдикалното движение, особено италианското, подкрепя безрезервно Сако и Ванцети и организира протести, но все пак те са екзекутирани.

Когато арестуват Ванцети в трамвая в Броктън, в джоба му има обява за събрание, на което той е щял да говори. На обявата пише:

„Вие воювахте във всички войни, работихте за всички капиталисти, скитяхте се по всички държави. Пожънахте ли плодотелна своя труд? Цената на вашите победи? Доволни ли сте от миналото? Усмивхали ли ви се настоящето? Обещава ли ви нещо бъдещето? Намерихте ли земя, на която можете да живеете и умирате като хора?“

По тези въпроси, на тези теми, за борбата за съществуване ще говори Бартоломео Ванцети.“

Той така и не успява да произнесе тази реч. И там е работата. Такива речи не се позволяват. Ако тази реч бъде чула от достатъчно много хора, ако посланието отекне на достатъчно много места, може и да се появи едно могъщо движение за социални промени в страната. Това е истината за делото на Сако и Ванцети и истината зад делото на Мумия Абу Джамал. То говори много за нашето общество и така нареченото правосъдие. И искам да ви кажа точно на вас, именно в юридическия факултет, където е толкова лесно да бъдеш очарован от юридическите тънкости, човек не бива да забравя, че зад закона и над закона стоят могъщи сили, свързани с класовите, расовите, половите и социални конфликти. И затова, ако наистина искаме правосъдие, трябва самите ние по някакъв начин да се включим в тези конфликти. Благодаря ви. •

Лекцията е от диска *Heroes and Martyrs, Alternative Tentacles Records, 2001.*

Руската безвластническа революция

Октомври 1917 през погледа на Пьотр Аршинов

ОКТОМВРИ НА РАБОТНИЦИТЕ И СЕЛЯНИТЕ

Октомври има две значения: това, което са му дали трудещите се маси, участвали в социалната Революция, а заедно с тях и анархо-комунистите; друго значение е това, което му е дала политическата партия, която завладя властта, използвайки този порив към социална революция, и която го предаде и задуши с насилнически последвалите опити за развитие.

Огромна пропаст дели тези две тълкувания на месец октомври.

Октомври на работниците и селяните – това е изличаването на властта на паразитните класи в името на равенството и самоуправлението. Октомври на болшевиките – това е загравването на властта от партията на „революционната“ интелигенция, установяването на нейния държавен капитализъм и на бюрократичните й тоталитарни методи за управление на масите.

Революцията от февруари 1917 изненада различните „революционни“ партии, които бяха разкъсвани от огромни противоречия; огромна изненада за тях бе и дълбокият социален характер на зараждащата се Революция. Първоначално никой, с изключение на анархистите, не искаше да повярва в него.

Болшевишката партия, която претендираше, че винаги изразява най-радикалните пориви на работническата класа, не надхвърляше в плановете си границите на буржоазната Революция.

ОКТОМВРИ НА БОЛШЕВИШКАТА ПАРТИЯ

Всички държавни партии, в това число и болшевишката, ограничават мащаба на руската Революция до установяването на социалдемократически режим. Чак когато работниците и селяните от цяла Русия започват да разтърсват сериозно аграрно-буржоазния ред, чак когато социалната Революция се оказва необратим исторически факт – едва тогава болшевиките започват да обсъждат социалния характер на руската Революция и съответно да променят тактиката си. До самото начало на октомври в партийните редици няма единодушие по въпросите за характера и посоката на случващите се събития.

От друга страна Октомврийската Революция, както и последвалите събития, се случват по време, когато централният комитет на партията е разделен на две противопоставящи се крила. Докато едното крило на централния комитет, начело с Ленин, предвижда неизбежната социална революция и предлага да се готвят за взимане на властта, другата фракция, начело с Каменев и Зиновиев, отхвърля като авантюристичен опит за социална революция и не отива по-далеч от идеята за Учредително

събрание, в което болшевиките са на път да вземат най-левите кресла (виж „Уроците от октомври“ на Троцки).

Гледната точка на Ленин надделява и партията започва да мобилизира силите си и да се готви за евентуалната решителна битка на масите срещу временното правителство. Партията се залавя да създава партийни ядра в заводските комитети и съветите от работнически делегати, правейки всичко, което е по силите й, за да получи възможно най-много мандати и така да контролира действието на тези до момента неекспериментирани органи на самоуправление. Трябва да се отбележи, че концепцията и подходът на болшевишката партия към съветите и заводските комитети са коренно различни от тези на масите. Докато множеството работници счита съветите и заводските комитети, които самото то съставлява, за органи за своето социално и икономическо самоуправление, болшевишката партия просто гледа на тях като начин, по който е възможно да се изтръгне властта на губещата буржоазия и в последствие да използва тази власт съгласно партийната си доктрина.

Шествие на работническите милиции в Петроград, 1917

Така се разкрива огромната разлика в принципите и перспективите, които носи октомври за революционните маси и за болшевишката партия.

В първия случай става въпрос да се сваля властта с цел да се засилят и разширят вече създадените органи на самоуправление на работници и селяни. Във втория случай става въпрос, опирайки се на тези органи, да се вземе властта и всички революционни сили да бъдат подчинени на партията. Очевидно разликата е огромна.

От там нататък тази разлика се разраства – по време на цялото последвало развитие на руската Революция – и изиграва пагубна за нея роля. Успехът на болшевиките в Октомврийската Революция, тоест фактът, че те се оказват на власт и в последствие подчиняват на партията си цялата Революция, се обяснява с това, че с разни шмекерии съумяват да заменят идеята за социална революция и социално

равноправие на класите с идеята за съветска власт.

По принцип тези две идеи могат да не изглеждат противоречиви в случай, че под съветска власт се разбира власт на съветите; това улеснява подмяната на идеята за Революцията с идеята за съветска власт.

Въпреки това тези идеи се противопоставят непримиримо в своите реализации и последици. Концепцията за съветската власт, въплътена в болшевишката държава, се превръща в най-обикновена буржоазна власт, съсредоточена в ръцете на шепа хора, които искат да подчинят всичко основно и най-силно от човешкия живот – в този конкретен случай това бе Социалната Революция. Така с помощта на идеята за „власт на съветите“, в която болшевиките си присвояват болшинството постове, те действително постигат тотално господство и налагат диктатурата си над цялата революционна страна. Това им дава възможността да задушат всички революционни работнически течения, които са в противоречие с тяхната доктрина, да променят изцяло курса на руската Революция и да вземат от нейно име множе-

не и на действие на трудовите маси.

Ето какво представлява болшевишкият октомври.

В него се въплъщава идеалът, който бе преследван в продължение на десетки години от социалистическата революционна интелигенция и който най-сетне се реализира чрез пълната диктатура на комунистическата пан-руска партия. Този идеал задоволява управляващата интелигенция, въпреки катастрофалните последици за работниците; сега тя може да празнува с блясък десетгодишния юбилей на своята власт.

АНАРХИСТИТЕ

Революционният анархизъм е единственото политическо-социално течение, което изтъква идеята за социална революция пред работниците и селяните – както през Революцията от 1905, така и от първите дни на Революцията през 1917. Всъщност ролята, която той би могъл да изиграе, както и начините за борба, използвани от самите маси, бяха колосални. Също така никоя друга социално-политическа теория не би могла толкова хармонично да се съчетае с духа и насоката на революцията. Думите на анархистите оратори през 1917 бяха слушани с рядко внимание и доверие от работниците.

Тогава изглежда, че обединението на революционния потенциал на работниците и селяните и на идеологическата мощ и тактика на анархизма представлява сила, на която нищо не би могло да се противопостави. За съжаление те не успяват да се съчетаят.

Понякога отделни анархисти водят интензивна революционна дейност сред работниците, но не съществува анархистка организация с по-голям размах, която да води последователни и координирани действия (без да броим Набатската конфедерация и Махновщината в Украйна).

Единствено една такава организация би могла да свърже идеологически анархистите и милионите работници. Само че през този толкова важен и особен революционен период, анархистите в голяма степен се ограничават до изолирани действия в малки групи, не излизат от атомизираните

Пьотр Андреевич Аршинов, шло-сер, родом от Екатеринослав, през 1905 г., 18-годишен, постъпва в болшевишката партия в Средна Азия. На следващата година, разочарован и преследван от полицията, се премества в Украйна и като анархист продължава революционната си дейност си сред работниците. Същата година със свои другари взривява полицейски участък, при което ликвидира трима казашки офицери, пристави и стражари от наказателния отряд. Четири месеца по-късно Аршинов ликвидира началник на железопътна работилница, предал на военен съд над 100 работници за участието им в декемврийското въстание от 1905 г. Аршинов е заловен и осъден на смърт, но другарите му го освобождават заедно с други 15 затворници. По-късно Аршинов е отново заловен и осъден на каторга, където се запознава с Нестор Махно. До края на живота си Аршинов е верен спътник на махновския партизански отряд и автор на първата и най-авторитетна история на махновското движение (1918-21). През 1921 г. емигрира в чужбина. През 1935 г. се отрича от анархизма със статията си „Крахът на анархизма“ във в. Известия. Според някои източници „отричането“ Аршинов прави, за да може да се върне в СССР и да възроди анархизма. При завръщането си бива арестуван и потъва в болшевишките концлагери. Екзекутиран е около 1937 г.

си черупки, вместо да се ориентират към масови действия и призови.

Те предпочитат да се удавят в морето на своите вътрешни разпри и не се опитват дори един единствен път да поставят и да разрешат проблема за общите политика и тактика на анархизма. •

Пьотр Аршинов, *Голос труда*, 1927, със съкращения

Делегати на анархисткия конгрес, 30 декември 1917

НОВИНИ

Полицията напада селска среща в Индонезия

На 18 септември международна делегация от 15 делегати на Ла Виа Кампесина от Индия, Бангладеш, Корея, ЕС, САЩ, Бразилия, Никарагуа, Мексико, Мозамбик, Доминиканската Република, Куба, придружавани от 50 члена на конфедерация на индонезийските селски организации (FSPI), както и от представители от няколко НПО възнамеряват да посетят западната провинция Нуса Тенггара.

На сутринта на 18.09 в 8 ч. местната полиция шурмува митинг, наброяващ между 700 и 1000 селяни, очакващи пристигането на делегацията от Ла Виа Кампесина. 37 души са простреляни, някои от тях тежко ранени.

Конфликтът между правителството, представлявано от местното общинско ръководство, и селяните довежда до сериозни репресии от 1995 насам. На 23-и август 2005 г. 2 631 селяни от Танак Алу са заплашени от местните власти с помощта на полицията да бъдат насилствено изселени, ако сами не напуснат земята. Местното правителство и бизнесът в Ломбок представят новото международно летище като план с голямо предимство за населението на Ломбок.

Все пак планът ясно се противопоставя на интересите на местното население. Туризмът намалява и е с по-малко значение за провинцията; производството на храна е първостепенно с оглед на факта, че западна Нуса Тенггара е втората провинция, най-засегната от глада и заболяванията на недохранване. •

Петима имигранти убити в испанския анклав Сеута

Петима африкански имигранти са застреляни при опит да преминат на испанска територия в анклава Сеута на северноафриканския бряг.

Масови безредици избухват край стената, отделяща испанската територия Сеута от Мароко, където стотици африканци правят опит да преминат границата.

Първоначално двете правителства твърдят, че загиналите са били премазани от тълпата върху стената, но после признават, че са били застреляни, като твърдят, че куршумите не били „испански“, предава ВВС.

На среща испанският министър председател Салатеро и мароканският му колега Жету решават да изпратят още войска в анклавите Сеута и Мелила. •

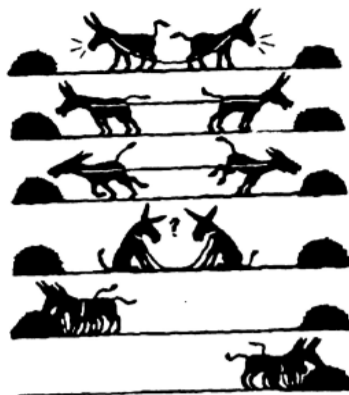
Има ли синдикати в България?

продължение от миналия брой

Какво правят КНСБ и „Подкрепа“?

Нека разгледаме няколко от действията на т.нар. ни „български синдикати“, за да видим в какво се изразява дейността им, ако това изобщо може да се нарече дейност.

1. По време на протестите за нечестното и неправомерно разпределение на квотите за преработка на сурова тръстикова захар КТ „Подкрепа“ е зад протестите и на двете групи работници, стоящи на противоположни позиции. Така единственото, което синдикатът постигна, беше да настрои работниците едни срещу други и да отклони вниманието от основния проблем – машинациите на министерство на финансите със захарните квоти. Синдикатът трябва да защитава правата на работниците, но в случая чрез действията си КТ „Подкрепа“ всъщност подкрепя министерство на финансите като подклажда напрежение между самите работници.

2. Преди няколко месеца президентът Георги Първанов награди с орден „Стара планина“ I-ва степен лидера на КНСБ Желязко Христов „заради изключително големите му заслуги към България във връзка със 100-годишната на синдикалното движение у нас“. Не става ясно обаче какви са тези големи заслуги.

3. Миналото лято председателят на КТ „Подкрепа“ напомни за своето съществуване и това на синдиката си с расистки изказвания за „циганската престъпност“. Веднага на негова страна застанаха крайно-

десните Волен Сидеров и БНС. След като положението стана напечено Константин Тренчев побърза да се оправдае по всевъзможни начини, за да се измъкне от обвинението в етническа дискриминация.

Тук е мястото да добавим, че предишният шеф на КНСБ, Кръстьо Петков, е депутат от БСП. Интересно е по какъв начин той защитава (и е защитавал) правата на работниците в сътрудничество с политиките и бизнес кръговете, стоящи зад тези политики.

С това се изчерпва и дейността на синдикатите ни през последните месеци и години. Явно е, че те не правят нищо... или поне нищо полезно. Тогава възниква въпросът за какво са ни те, каква е алтернативата, т.е. по какъв начин работниците могат да защитават правата си.

Каква е алтернативата?

Алтернатива има. Тя се състои в самоорганизиране на ра-

ботниците, във взимане на решенията от нас самите, а не в чакане някой да ни свърши работата. Ако не искаме проблемите ни да затъват в нечие бюро нерешени, то трябва да ги решаваме сами, а не да се надяваме на бюрократични машини. Тук става въпрос не само за преки действия като протести и блокади, а за самоорганизирани синдикати, анархо-синдикализъм. Структури, организирани отголу нагоре, без шефове и началници. Защото кой по-добре знае проблемите на работниците от самите работници?

Очевидно е, че българските „синдикати“ не помагат по никакъв начин на работниците, тогава те стават излишни. Много примери за заводи, превзети и успешно управлявани от самите работници (особено в Аржентина) доказват, че всичко това е приложимо и единственото, което ни остава е да вземем съдбата си в собствените си ръце. •

Петър

Писма до редакцията

Драга редакция на „Свободна мисъл“,

с десетките, ако не и стотиците анархисти, с които съм споделял коравия залък и джандарския тормоз по затвори и лагери, съм бил винаги в сърдечни, братски отношения. Няма нищо ново в това, ако и аз кажа, че това бяха човеци от някакъв друг сорт, от друг свят. Човеци с чисти души и безкористна готовност да помогнат всекиму и всякога, и то само задето е себеподобен, поне по външна форма... Гузен и виновен се усещах, когато при някоя зверска постъпка на МВР-службашите ние другите се гневехме злостно, а колегите анархисти само уравновесено заключаваха: „Какво друго може да се очаква от хора, които са сдобили власт над други хора?“. Гузен и виновен се усещах, защото осъзнавах, че и ние, другите затворници, като членове на разни партии, също се борим за власт над другите, макар и „демократична“ по нашите си оценки...

През 1951-1952 г. Живях в 13-та килия, трето отделение на Новият затвор в Шумен с анархиста Генчо Иванов Къоровски от Килифареве. Чрез него братски общувах и със съидейниците му Първан Петров Чолашки от село Долна Вереница, Монтанско и с Дончо Бълхов (Донски), мисля също, от Килифареве. Аз доста любопитствах, но и те обичаха да разказват за разни битки, атентати, взривове, за революцията в Испания, особено Донски. Това така разпалваше въображението ми, че те ми изглеждаха вече като някакви митологични личности и вдъхновен от това написах стихотворение „Барутна зора“, с подзаглавие „Марш на робите в света“, посветено „На анархистите“ и в троен препис им го подарих. Те на свой ред ме „хоноруваха“, като ми дадоха за прочит „Мъртвите сибирски полета“ от Виктор Фалк и ми изпяха песента:

“Не искам ковчег от злато,
нито покривка от свила...”

Посветеното на анархистите стихотворение изнесох по памет от остров Персин и си го възстанових в дома. През 1995 г. е поместено в книга I-ва от моите „Записки за българските страдания (1944-1989 г.)“ на страница 208. През 2002 г. то отново ми хареса и го включих официално издадената си стихосбирка „Капки от кръвта ми“ на стр.82.

Ще ми бъде приятно ако го видя в „Свободна мисъл“.

18.09.2005 г.
Петко Огойски

Барутна зора

Марш на робите в света

На анархистите

Кога ли, братя, ще настане
денят на счупени окови,
без мрачни роби и тирани,
без братски кърви и гробове?!

Кога вас – властници-хиени,
ще стреснат сълзите вдовишки,
кога ли ние, унизени,
ще хвърлим кръста мъченишки?

На бунт, о, братя мъченици!
На бунт с пристъпи победни!
Да сринем мрачните тъмници
На смърт и ужаси последни!

С барут да палнеме зората,
та утро ново да изгрей
и – празник вечен – Свободата,
земя и небо да владей!...

Петко Огойски
април 1952 г. Новия затвор в Шумен

В навечерието на изборите столицата е изправена пред нова криза със сметта

За отпадъците и другите боклуци

Само няколко месеца след бруталната саморазправа на държавата с хората в Суходол назрява нова криза с боклука поради некадърността на поредните властимащи. Въпреки обещанията на общинарите, че проблемът ще бъде решен, от 2 октомври София отново може да потъне в боклуци.

Продълженият въпреки категоричното несъгласие на суходолци и без особено правно основание лиценз на сметището изтича в началото на октомври, а до момента нито столичната община, нито министерството на екологията са намерили смислено решение. Нищо чудно отново да се стигне до побои над протестиращи с право хора, които не желаят да бъдат тровени от общината в нарушение на нейните собствени разпоредби.

В същото време вече от около месец жителите на кварталите Требич, Мрамор и Мирвяне протестират срещу незаконните площадки за балиране на отпадъци, разположени в съседство. Организатори на протеста са самите хора, обединени в инициативни комитети, излъчени на **общо събрание на гражданите на кварталите**.

На 18 септември в 11 часа от центъра на столичния квартал Требич тръгва колона от около 400 души, протестиращи срещу незаконната площадка за балиране. Прави впечатление, че има много млади хора, с децата си, редом до възрастните жители на кварталите.

В шествието се включват хора от Требич, Мрамор и Мирвяне – кварталите, които са най-близко до площадката. Въпреки, че по въздушна линия мястото е на около 5-6 км от първите блокове на Обеля.

Хората са изключително гневни и носят много транспаранти и знамена. Някои от надписите гласят: „Без общински съвет можем – без земя не можем“. „Боклуците на София – в Бояна, Драгалевци и Симеоново“. „Искаме чист въздух, а не мафия“.

Хората преминават разстоянието от 7-8 км до площадката, където балировъчната машина е поставена, където ги очаква кордон от 50-тина полицаи, които преграждат изхода към Околовръстното шосе. Според тях те били там, за да не стане инцидент на пътя. Хората заявяват, че сега протестират мирно, но няма да се колебаят да използват и други средства ако продължи гаврата с тях.

Друго интересно, е че на табела поставена наскоро на шосето пише Мрамор - 4км. След около 100 метра, след отбивката за селото стои старата табела с надпис 2 км. Според хората това е умишлено, за да се спекулира с разстоянието от площадката до къщите.

След протестите в Суходол и невъзможността на общинските и централни власти да се справят с проблема с отпадъците на София, управниците решават просто да прехвърлят боклуците до домовете на други хора. Всеки ден до 7 октомври, когато се

снимки от протеста на 28 септември пред „Александър Невски“

очаква да заработи машината за балиране в центъра на Требич, ще има ежедневни събирания. Хората заявяват, че все още протестират мирно, но няма да се колебаят да използват и други средства, ако продължи гаврата с тях.

В момента се балира на площадките в промишлените зони на кв. Кремиковци и Гара Искър, като официално това се води за „учебен процес“. Временно изпълняващият длъжността кмет на София, Минко Герджиков, най-после обяви и другите два терена, на които вероятно ще се извозва след 2 октомври сметта - мините „Чукурово“ и „Бела вода“, но техните документи също не са законни.

От 2 септември в столичния район Искър без необходимите разрешителни работи ежедневно площадката за балиране на отпадъци, на която са монтирани две балиращи инсталации. Площадката е в непосредствена близост до жилищен блок и подстанция, захранваща с ток летище София. На нея се съхраняват вече значителен брой бали с боклук, някои

от които вече текат и представляват опасност за хигиената и за здравето на работещите и живеещите в района, а и за цяла Дружба.

Протест срещу избора на технологията с балиране на отпадъците организира в четвъртък от 16 ч. пред храм-паметника „Александър Невски“ екоорганзицията „Движение за зелена България“, „Движение за Зелена София“, Екосдружение „Връбница-Надежда“, Гражданско сдружение „Младост-София“, Гражданско сдружение „Дружба-София“.

Инициативни комитети на засегнатото население от кв. Требич – район Надежда, с. Мрамор, кв. Обеля – район Връбница, с. Мирвяне – район Нови Искър, ж.к. „Дружба“, ж.к. „Младост“, община Кремиковци, Сеславци, Локорско с подкрепата на инициативните комитети от кв. „Красно село“, ж.к. „Стрелбище“, кв. „Илиенци“ и кв. „Бели брези“. По това време се провежда заседание на парламентарната екокомисия с участието на представители на екоминистерството и на Столичната община, на което ще се обсъждат мерките за решаване на кризата с боклука на София. •

Пряката демокрация по света

СЪВЕТИТЕ В АРЖЕНТИНА

Феноменът на съветите в Аржентина

е много сложен. Всеки съвет е отделен свят, затова ще започна с обща информация относно движението, за да говоря после за опита ми като участник в народния съвет Сид Кампеадор в град Буенос Айрес.

Накратко може да се каже, че съветите са обединения на кварталните жители, които разискват и решават политически въпроси по хоризонтален начин, без разграничаване между управляващи и управлявани или между представляващи и представлявани. Съветите възникват като движение малко след бунта от 19-и и 20-и декември 2001. Повече от 150 съвета се образуваха спонтанно в Буенос Айрес и още други в Кордоба, Розарио, Мендоса, Санта Фе и други градове. Моят съвет например се създаде по призива на Ромина, млада жена на 26 години, нямаша никакъв политически опит, която прекара почти седмица да раздава листовки – покани за първото събрание.

Съветите са почти изобретение в аржентинската политическа култура, която традиционно е много авторитарна. Единственият предходещ ги подобен феномен бяха съветите на пикетерос, появили се към 1996. Но това беше доста далечен феномен за болшинството измежду нас, нямали никога отношения с тях, нито информация относно начина им да се организират. Връзката се осъществи чак в последствие и тогава разбрахме, че и те използват метода на съветите. Тоест, когато започнахме да се събираме с хората от квартала, нямаше никакъв опит.

Какво накара жителите да се обединяват в съвети? Смятам, че отначалото това, което ги подтикна, беше чувството за изоставеност, фактът, че се озовават сами - изключени не само в икономически план, но и в политически. Това е интуиция, почти инстинкт: когато има сериозни проблеми и толкова безпорядък, трябва да се обединиш с другите, за да се изслушат и решите какво трябва да се прави. В нашия съвет, първите месеци бяха почти катарзис. И сега, когато мисля за това, първите съвети на пикетерос се появяват също от тази изоставеност. Първото пикетеро движение в Кутралко, изцяло зависимо от петролната промишленост селище в Патагония, се роди след приватизацията на държавната петролна компания. След приватизацията бе решено да се прекъсне производството в Кутралко, което обрече цялото село на изчезване. Тогава жителите, пред липсата на отговори от страна на държавата, обединени в съвет, започнаха да блокират пътя. И те положиха началото на едно от най-силните в света движения на безработни.

В началото ние, членовете на съветите, бяхме обединени само от лозунга „Que se vayan todos!“ (Да се разкарат

всичките!). Това беше лозунгът на бунта от 19-и и 20-и декември. Този лозунг изразява разочарованието от политическа система, напълно откъсната от народната воля. Две години по-рано беше победата на Съюза, на теория – прогресивна коалиция, противопоставена на неолибералната политика, прилагана от Карлос Менем в продължение на десет години. Отначало Съюзът вдъхваше надежда на много хора. Но тя бързо се изпари поради прилагането на същата неолиберална политика под ръководството на Доминго Кавальо, бивш министър на икономиката в правителството на Менем. Корупцията на държавните чиновници остана много голяма, не само на правителствено равнище, но също и в парламента и върховния съд. Синдикатите в Аржентина също са напълно корумпирани и компрометирани. Именно в този контекст се срути представителната система. По време на изборите, непосредствено последвали бунта, бяха достигнати огромни равнища на въздържание и на отказ от гласуването и това в страна, където гласуването е задължително. Сдружаването в съвети е реабилитацията на „Que se vayan todos!“: то съдържа в себе си желание за самостоятелно с проблемите, без да се чака това да направят представителите. Отначалото ни обединяваше единството на това.

Хората в съветите са безкрайно разнообразни. Има хора на всякакви възрасти и двата пола са представени поравно. Има хора със и без политически и синдикален опит. Има партийни активисти и хора, които не се доверяват на партиите. Някои имат висше образование, други нямат. Що се отнася до социалния произход, в нашия съвет примерно беше представена главно средната класа и мисля, че в повечето случаи положението беше подобно. По-късно вече се присъединиха и повече жители от социално по-ощетена среда. Това разнообразие също е нещо съвсем ново в аржентинската политическа култура.

Какво правят съветите? Дейностите, които развиват са най-разнообразни: от тези, които засягат квартала, до политически действия на национално ниво. Най-често водените от съветите дейности са групови покупки с цел да се вземе по-ниска цена за стоките, както и различни културни дейности, почти винаги с политическо съдържание: прожектиране на филми, обществени разисквания, лекции на различни теми и пр. Много от дейностите на съветите имат за цел да счупят класовите бариери, които ни разделят. Съветите редовно организират срещи и общи мероприятия с пикетерос, с хората, събиращи картон за вторични суровини и с работниците от „възврънатите“ фабрики. Многобройни съвети организират обществени кухни за бедните и бездомните. Най-чисто политическите действия включват борбата срещу повишаване-

то на цените, срещу правителството и срещу върховния съд, срещу репресията, срещу някои предприятия и т.н., чрез манифестации и различни преки действия. Една точка, която заслужава да бъде подчертана е, че към месец юни 2002, съветите си възвърнаха цял куп сгради. Редица съвети окупираха нелегално изоставени сгради, за да учредят в тях културни центрове, обществени кухни и дори имаше един съвет, който си „възвърна“ изоставена болница и я пусна отново в действие с помощта на професионалисти и доброволци. Друг съвет завзе празна сграда на три етажа, която принадлежеше на една фалирала банка. Връзката на съветите с другите социални движения е много тясна: действията на солидарност (изразена в един от любимите ни лозунги: „Атаката срещу един от нас е атака срещу всички ни!“) са непрестанни и това отнема голяма част от нашата енергия. В момента движението на съветите се организира за активен бойкот на идните избори. Нашият съвет например възнамерява да стимулира действие на масово гражданско неподчинение.

Като цяло всички съвети споделят леви идеи или поне прогресивни. В частност моето събрание в болшинството си е антикапиталистическо и много от другите също.

Мнозина очакваха съветите да бъдат преходен феномен и аз също го вярвах. Но повече от година по-късно, ние продължаваме да съществуваме. Участието на хората спадна леко, но болшинството от съветите продължават да работят много интензивно. Числеността на съветите варира между 70 и 80 души за най-големите и между 15 и 20 души за най-малките. Неотдавнашно преброяване от един вестник сочи, че има над 220 съвета, функциониращи в цялата страна.

Равносметка за една година на дейност

Личната ми равносметка за една година интензивна работа в моя съвет е изключително положителна: чувствам, че това промени живота ми за винаги. Като движение, преминахме през процес на изключително политическо съзряване. Още си спомням като на живо първите трудности, когато се касаеше за нещо толкова просто като да се изслушваме взаимно. Имаше даже съдървания за използването на мегафона: малко хора имаха търпение да изчакват реда си, за да се изкажат. Това беше първото политическо изживяване за много от участниците в съветите. Едно от най-вълнуващите неща е да видиш как понастоящем вече огромен брой хора са добили стабилен политически опит и се чувстват достатъчно сигурни в себе си, за да разискват наравно с опитните дейци по най-различни въпроси.

Но може би, най-важното от съветите е, че даже и като нищожно малцинство от насе-

лението, ние допринасяме за изграждането на нова политическа култура в Аржентина и „отучването“ от политическата култура, в чийто дух ни възпитават. Преди година например никой не говореше за „хоризонталност“ – дума, която днес е основна в политическия ни речник. Членовете на съветите защитават тази организационна форма – без управляващи и без управлявани – сякаш това е най-скъпото им съкровище.

Мисля, че в момента представяваме една необичайна „развръзка“ в нашата страна по отношение на представителната политика и на държавата. „Измъкваме“ се от държавата, дезертираме изборната политика и се стараем да строим по периферията на държавата и против нея. Добър пример представлява действителният автономен социален център, който отвори нашият съвет, в сградата, която окупираме в центъра на Буенос Айрес. Там сме установили социални отношения от нов вид, които не са основани нито на правилата на пазара, нито на държавните правила. Там строим всеки ден един малък свят, уреден от нашите собствени правила, основани върху равенството, свободата и солидарността. Но винаги, очевидно, отварянето на такива автономни пространства означава да се поставиш в позиция на противоречие спрямо държавата и богатшите. Не е възможно „да се измъкнеш“ без проблеми и да се оттеглиш удобно в тези пространства, защото чрез автономното си съществуване ние представляваме заплаха, която властта не може да търпи. Богатшите зависят от нас, те живеят от нашата работа и от нашето творчество и затова не могат да ни позволят да живеем по автономен начин, да учредяваме собствените си пространства със собствени правила. Ние нямаме нужда от тях, но за сметка на това те имат нужда от нас и ето защо противоречието е нещо неминуемо, даже и да не го търсим открито. Да се върнем на примера за нашия съвет: около месец след като окупирахме сградата, полицията обискира и призова девет от нашите другари и сега ще ни съдят за „узурпиране“. Ищец е банката Комафи, която парламентарни и журналистически разследвания подозират в пране на пари, в принадлежност към „златната мафия“ и в корупция на чиновници. Казват, че истинският собственик на банката бил самият Емилио Плюсера, един от шефовете в последната военна диктатура.

Борбата на съвета срещу колоса на корупцията ми изглежда много силен символ за съпротивата на потиснатите от нашата страна срещу агресията на капитализма. В лицето на банката Комафи има концентрация на икономическата експлоатация, на държавните корупция и тероризъм, най-големите бедствия за страната ни през последните десетилетия. Другата важна промяна, която изживяваме в момента,

е един постоянен и крайно увлекателен процес на разискване на различията, типичен за разнообразието, което ни характеризира. Хоризонталните срещи между равноправни личности ни задължават да се изслушваме и да се зачитаме взаимно, да признаваме валидността на гледните точки и на нуждите на другите. Никой в съвета не може да претендира, че притежава Истината или че познава правилния път повече от другите. Съветите не функционират, ако се тръгва от предпоставката, че не трябва да се зачитат другите или да се уеднаквят критериите ни, зачерквайки различията. Напротив, всекидневното ни съжителство стимулира процеса на взаимно „заразяване“. Бих искал да ви дам примери за тези ежедневни разисквания на различията в съвета. Първият засяга обсъждане, което проведохме през първите седмици след основаването ни и се отнася до нашата идентичност като участници в съвета.

„Трябва да сме единни; всички сме аржентинци, това е важното“, повтаряше Клаудия, жителка на квартала без политическо минало. „Не това е важното“, отговаряха жителите, борещи се в левите партии: „Главното е да знаем дали сме или не сме на страната на работниците“. Разискването се нажежи и Клаудия се намеси: „Нашият съсед Франциско, който току що каза много интересни неща, е уругваец. Това прави ли го по-малко член на съвета?“. Този ден разбрахме, че ни обединява нещо много по-важно от някаква си националност.

Спомням си една друга история на взаимно „заразяване“ в деня, когато организирахме среща с лесбо-гей колективи. След два часа дискусии Раул стана и каза: „На 75 години съм и моето образование е от друга епоха; но днес си давам сметка, че тези момичета и момчета също са хора като всички и че нямаме право да ги дискриминираме“. Случи се така, че Родриго, на 19 години, участник в една от гей групите, които ни бяха на посещение, живееше също в нашия квартал. От този ден нататък той започна да участва в съвета. Смятам, че това е политиката, която най-добре се адаптира към характерното за съвременното ни общество разнообразие. Място, където разнообразието може да се развие и най-вече да засили борбите ни. Съветите са места за среща и тяхното функциониране може да ни помага да организираме различията си без да е необходимо да ставаме еднородни. Това е коренно различно от политиката на традиционната левица, която цели винаги да хомогенизира, да уеднакви и да централизира, да снабди социалното движение с „глас“, с „програма“ и с „партия“. В съветите, напротив, многообразието на гласовете прави по-силен всеки един от тях. •

Езекиел Адамовски
(със съкращения)

От дописниците на Свободна мисъл

Мафия по хасковски

Мафията възниква на остров Сицилия в края на 18-ти и началото на 19-ти век като тайна терористична организация, обединяваща отделни фамилии от тъй нареченото „трето съсловие“ – сицилианските селяни, възпротивили се срещу непосилния гнет на земеделската феодална аристокрация, тоест тогавашната държавна мафия. Всъщност понятията Държава и Мафия са синоними, макар че едно е институционализирано в юридически, морален и социално-обществен аспект, а другото е тотално инкриминирано. Така или иначе мафията се превръща в световно явление – в нещо като държава в държавата – и в края на 20-ти и началото на 21-ви век рафинира и почти узаконява дейността си, въпреки че и днес мафията се възприема за еталон на организираната престъпност. В България – след 50 години болшевикомунизъм, когато болшевишката партмафиозна власт бе „узаконена“ с член първи от българската конституция, твърде бързо дойде времето тази ужжим анулирана от парламента привилегия негласно да бъде възстановена още от началните общодържавни напъни към демокрация и пазарна икономика и то именно от икономическите мерки, касаещи преобразуването на

болшевишките партократи и капиталисти. Основният постулат, който пропагандираше БКП за унищожаването на частната собственост, трябваше да се замени с нещо, което да гарантира прехода от държавна собственост в лична, но в ръцете на бившата вече болшевикомунистическата олигархия. За унищожаването на частната собственост бяха избити хиляди българи и как досега не се намери един болшевикомунист или пребойдисан „социалист“ да каже: Аз съм противник на частната собственост!

Тозчас сякаш из небесната вис се изтърси Указ 56 и хоп! – изплюнчи се нежната десетонемврийска революция от 1989 г. Започна се поголовно преминаване на държавната собственост в частна. До този момент в България над всичко стоеше Държавна сигурност, контролираща целия обществено-политически живот у нас. В нейни ръце бяха каналите, по които се тровеше Западна Европа с наркотици и се изнасяше оръжие за „пролетарска“ борба в страните от гнилия капитализъм. Държавна сигурност координираше финансовите потоци на така наречените народни банки, пенсионния фонд, партията, комсомола, профсъюзите, индустриалните предприя-

тия, кооперациите, апекатата, църквата, външно-търговските дружества или както се казва – топтан и всичко да премине в предварително определени частни ръце – в ръцете на болшевикомунистическата партокрация и нейните гъзомийници.

По туй време политическите обстоятелства налагаха да се намерят политици-„оппозиционери“, които около шест месеца да водят абсолютно безсмислени спорове около модерната тогава „кръгла маса“. Същевременно започна раздаването на тлъсти парични суми в лъскави куфарчета, разпределянето на внос-износни презгранични канали, харизването на огромни банкови заеми и осъществяването на какви ли не други ящни контакти между ДС и КГБ.

Изведнъж се пръкнаха крупни бизнесмени, които обясняваха на българския народ как са забогатели. Нещо от този род: купих съветска подводница в Архангелск и я препродадох на Малта, внасям алуминий от Владивосток или направих фабрика в Подмосковието за шампоани и кремове против маясъл!

Захвана се за ударното създаване на нашенската мафия, която бе хем родово-фамилна, хем класово-партийна! За да се всее страх в бетер хилавото гражданско общество, тълпи от спортисти бяха също включени в борбата при първоначалното натрупване на капитала. Градските улици се изпълниха с тълпи, дебеловрати физиономии, които размахваха бухалки, пистолети, автомати и префасонираха България в Джурасик парк.

Всестранният разцвет на байганювската мафия не можеше да не цъфне и върже в Хасково, още повече че той, поради близостта си до граничния град Свиленград, заема стратегическо място в държавата. Преди тодорживковото детрониране много от внос-износните канали се обслужваха от местни болшевикомунистически кадри-трафиканти

на оръжие и дрога, пряко контролирани от Държавна сигурност. Веднага след десетонемврийския водевил от 1989 г. в областния град целенасочено и планомерно започна раздаването на „партийни“, „комсомолски“ и „профсъюзни“ парични блага – разбира се, на стриктно номинирани наши другари и другарки. Появиха се множество фирми като Тракия комерс, Пони, Милена, Пеев-старт, Монолит, Дерони, Димчев-голд, Донидо ООД, Арда тур ООД и т.н. Удари часът и на някогашни сервитьори, снабдители, закупчици и шофьори, които за една нощ се превърнаха в бизнесмени, сарафи и едри търговци. Едновременните доносици от Държавна сигурност, работещи като международни шофьори, бяха поставени в БИАС или Свободна безмитна зона ЕАД Свиленград. Естествено, че хасковските мафиоти бяха втора ръка и конците им се дърпаха от софийските централи. Усилено се преразпределяше държавната собственост в частна. Първа бе продадена легендарната хасковска бирена фабрика Астика, последваха я завод Мир, Винпром, Завода за безалкохолни напитки, Птицекомбината, Химмаш, МЗ Млада гвардия, Месокомбината и т.н. Говори се, че в Хасковски регион са продадени държавни активи и собственост за 1 милиард долара, а в държавната хазна са влезнали едва около 20 милиона! Ето, това е истинска мафия! Мафията на белите якички и луксозните вратовръзки. Такива колосални печалби, реализирани от нашенските мафиоти, винаги ще бъдат мечта за световните мафии.

Сходните икономически интереси в Хасково заличиха червените, сини, оранжеви и тем подобни партийни цветове. На фона на цялата тази хипермеркантилна обстановка обществеността в Хасковския вилает си живурка преспокойно и предоволно и това се дължи на срещането на

престъпния контингент с държавната, общинска, съдебна и полицейска власт. Почти всеки хасковлия знае кои са крадците на общинска и държавна собственост, кои са техните гаражи, кои са обирджиите на къщи и апартаменти, кои са забогатели незаконно, кои са търговците на дрога, кои са диспечерите на търговията с женска плът, кои вземат рушвети, но какво от това?! Единствено официалната власт в Хасково се прави на ни чула, ни видяла. В своя защита тя винаги изтъква един непоклатим мотив: няма доказателства! Схемите, по които се извърши и върши този общодържавен грабеж, са разработени от бившата Държавна сигурност, която набеляза целите, методите и определи нужните изпълнители, дошли на точното място в точното време! Някои от тях бяха сервитьори, бармани, закупчици, политици, полицаи, военни, ала днес те са част от едно неразделно цяло, наречено: мафия. Хасковската мафия има един символ, по който да се видят всички тия престъпни интереси. Това е покритата вече река Хасковска, която според законите на държавата би трябвало да бъде нейна собственост. Но уви, вече и реката е частна собственост. Тук най-добре се вижда кой кой е. Инвеститорите, строителите, едрите собственици, политиките и подкупната държавна власт са се преплели в една недосегаема общност, чието име е: мафия по хасковски! Афишират се и други символи, като изникналите сякаш из нищото с дузина дворци като Ямача и Кенана, твърде много за „будното хасковско гражданско общество“! Скоро ще бъде открит – тържествено, разбира се – и нов град на мечтите до язовир Клокотница със строг пропускателен режим само за важни персони и един скромен надпис ще стои на портала: „Крадем, защото строим, строим защото крадем!“ •

МАКАР

Борбата с организираната престъпност пак набирала скорост

А може би просто всички, които се движат с охранители, трябва да бъдат прибирани и разследвани

Една постоянна тема, която става особено актуална след смъртта на някоя по-известна особа от престъпния свят. Тогавашно спешно се събират представителите на силите за сигурност и прокуратурата за взимане на спешни мерки. Умуват, решават и люто се заканват, че този път на престъпниците няма да им се размине току така.

А показните убийствата се едно след друг. Съобщава се, че вече надналяли 60 (шейсет), а все още няма заловени и осъдени убийци. А уж всички убити били познати. Знаело се кой с кого имал

вързки, с какво се занимавал, в какви среди се движел и какви богатства е натрупал. И още по-ясно даже се знаело и кои ще са наследниците, които ще се борят за мястото на освободилата се територия.

И всичко се описва с такива подробности, че човек се хваща за главата и се чуди, как след като е толкова лесно не може да се сложи край на тази кървава вакханлия.

Преди години убиха Илия Павлов, създателя на първата финансова империя в България. Човекът, който притажваше стотици милиони долари. Знаеше се, че богат-

ствата си е натрупал чрез мошенически афери. Та как може да спечели човек такива огромни капитални с честен труд? Нали е от ясно по-ясно, че за да печели един трябва да има хора, които са изгубили и ограбени. Илия Павлов беше също така човек, разполагащ с армия гавизи, екипирани с модерна апаратура, въоръжение и транспортни средства, включително хеликоптери.

Тези дни имаше ново убийство. Този път жертва стана Георги Илиев – собственик на една от най-големите финансови групировки. Притежател

и участник в десетки фирми с около 100 000 души платен персонал, (според писателя Христо Калчев, предрекъл каря му в един от романите си, чийто герой е бил). Става дума за фирми в различни сектори, включително в пазара на наркотици.

Най-характерно при изпращането на подобни личности към онзи свят е, че винаги са били заобиколени от големи свити охранители. Все здрави и яки момчета с дебели вратове и внушителни физиономии, които въпреки уменията си не са успели да предотвратят фаталния край.

Може да е малко наивно мнението ми, но според мен всички, които се движат с охранители не им е чиста работата и просто трябва да бъдат прибирани и разследвани. „Това е толкова просто и логично“ – както е казал поетът. Какво има толкова да се умува, още повече, че след смъртта на всеки гангстер полицията с най-големи подробности опипва как и по какъв начин е придобито всичко и кои са били опонентите му, само дето не са взети срещу тях необходимите мерки докато са били живи. •

Г. Божилов

Филмов фестивал в София

Другото лице на глобализацията

От 29 септември до 2 октомври в центъра за дебати „Червената къща“ в София се провежда филмов фестивал под надслов „Другото лице на глобализацията“, организиран от Екологично сдружение „За земята“, съвместно с Индимедия България и „Червената къща“.

На фестивала бяха излъчени филми на социална и екологична тематика и се провеждаха дискусии по засегнатите проблеми.

Международните финансови институции – факти и митове

- **Пере по-бяло**, Великобритания, 2000
- Световната банка – осем сред десет диктатори я предпочитат!
- **Световният банкет – политика на изхранването**, САЩ, 2001
- **Ние пазаруваме. А кой плаща?**, Холандия, 2003
- **Властелинът на пръстена на Свободната търговия**, САЩ, 2003
- **Излишък – насилствено консуматорство**, САЩ, 2003

Модернизация и природа – факти и митове

- **Транс-европейските мрежи**, Великобритания, 1997

- **Европейска инвестиционна банка – числа и факти**, Полша, 2002
- **Да си върнем улиците**, Великобритания 2000
- **Бялото злато**, Великобритания, 1999
- **Удавени**, Великобритания, 2002
- **Наследство**, Канада, 1995
- Гледки и звуци от масивните сечи, на които са подложени горите в Канада.
- **Дървесина**, Великобритания, 2001
- **Пирин – престъпление без наказание**, България, 2003
- **В мрежата на паяка**, България, 2005
- **По ръба**, България, 2003
- **Погребани за пари**, Румъния, 2003
- **Чоропампа – Цената на златото**, Холандия, 2002

Четвъртата световна война

- **Изкоренени – бежанците на световната икономика**, САЩ, 2001
- **Скинхедс – хора с увреждания**, Германия, 2003
- **Протести срещу глобализацията в Прага и Генуа**, Германия, 2002

За пръв път на български:

- **Четвъртата световна война**, Big Noise Films, 2003
- **Завземането**, Канада, 2004

ВЪЗПОМИНАНИЯ

По случай 12 години от смъртта на **Събчо Колев** жена му **Мария Събчева** от село **Долно Сахране, Казанлъшко** изпраща **50 лв за „Свободна мисъл“**.

В памет на **Калин Патриков** (5 години от смъртта) му, племенникът му **Гога Айтиев** от с. **Търничени, Казанлъшко** изпраща **50 лв за „Свободна мисъл“**.

Стефанка Калпачева от с. **Търничени, Казанлъшко** напомня на приятелите и съидейниците на **Иван Калпачев**, че изминаха **5 години** от неговата смърт и праща **50 лв за „Свободна мисъл“**.

АНАРХО КАЛЕНДАР

„Освобождението на работниците е дело на самите тях.“

- На 01.10.1931 г. в град Хасково под редакцията на Делчо Василев (Игнес) излиза анархистическият вестник „ИДЕИ“.
- На 02.10.1922 г. се открива първият конгрес на анархистите в Аржентина.
- На 07.10.1971 г. в Перник умира анархистът Димитър Василев Стоянов, прекарал дълги години във фашистките и болшевишки затвори и концлагери.
- На 07.10.1900 г. в село Горски Извор (Хасковско) е роден анархистът Митю Ганев Атанасов (Орманов), сформирал през 1921 г. първата анархистическа чета в България (Първа Хасковска чета) и втора Хасковска анархистическа чета „Христо Ботев“.
- На 09.10.1875 г. умира френският социалист-утопист Шарл Фурие.
- На 10.10.1989 г. е създаден Чехословашкият анархистичен съюз (Ч.А.С.).
- На 11.10.1864 г. в Лондон е създаден Първия Интернационал.
- На 12.10.1996 г. в София умира анархистът Георги Хаджиев, прекарал дълги години в емиграция, участник в революцията в Испания, написал много книги върху идеологията на анархизма.
- На 13.10.1909 г. е убит от йезуитите испанският педагог и безвластник Франсиско Ферер – основател на модерното училище в Барселона.
- На 13.10.2003 г. в Копривщица умира анархистката Мария Лукова Желязкова, преминала през болшевишките участъци и концлагери.
- На 15.10.1919 г. в София под редакцията на Петър Урумов излиза ученическото анархистическо списание „Анархистическа трибуна“.
- На 16.10.1932 г. в София под редакцията на Александър Сапунджиев излиза год. 4 на вестник „Работническа мисъл“.
- На 17.10.1897 г. е роден хасковският анархист Жеко Георгиев.
- На 17.10.1901 г. в град Ловеч е роден видният анархо-синдикалист Пано Василев.
- На 24.10.1897 г. е роден Петър Кандев Букурещлиев – участник в анархистическата чета „Братя Бълхови“ и редактор на в. „Пробуждане“.
- На 25.10.1925 г. в с. Крайница (Дупнишко) е роден анархистът Димитър Петров Биволев, прекарал дълги години в болшевишките затвори в Шумен, Ловеч и Плевен.
- На 26.10.1894 г. в с. Косарка (Габровско) е роден анархистът Димитър Петков Цонев (Кьосето).

АНАРХО радиопредаване ДИВЕРСИЯ В ЕФИРА

Всяка събота от 16:00 до 17:00 по Радио NET на честота 106.9 MHz в София. Предаването може да се слуша и по интернет на адрес:

<http://yp.orbitel.fm/play.php?mount=/net>

Всеки, който иска да поговори с водещите в студиото или да пита нещо, може да се обади на телефон:

400 90 90

За връзка с авторите на предаването пишете на e-mail:

predavane@abv.bg

ПОЛЕЗНИ КНИГИ НА НИСКИ ЦЕНИ

Федерацията на анархистите в България предлага на читателите на в. "Свободна мисъл" следните заглавия на анархистическа литература:

КНИГИ:

1. Основи на безвластието - Г. Хаджиев 1 лв.
2. Национално освобождение и безвластие - Г. Хаджиев 1 лв.
3. Вчерашни, днешни и утрешни проблеми - Г. Хаджиев 1 лв.
4. История на безвластническото движение в България - Г. Хаджиев 1 лв.
5. Моя път (спомени в два тома) - Г. Хаджиев 2x1 лв.
6. Феноменът Махно - П. Аршинов 1 лв.
7. Заблуждението на марксизма - Пиер Рамю 1 лв.
8. Събитието на века - анархистическа Испания - Г. Левал 1 лв.
9. Взаимопомощта - фактор на еволюцията - П. Кропоткин 1 лв.
10. Антиистория славянобългарска - Г. Константинов 1 лв.
11. Краят на държавата и капитала - Г. Константинов 3 лв.
12. С думи вместо с куршуми - Г. Константинов 5 лв.
13. Възможна ли беше съпротивата срещу ДС? 3 лв.
14. Нечути песни - Кръстьо Г. Хаджииванов 3.50 лв.
15. Национализъм и култура - Рудолф Рокер 2 лв.
16. Национализъм и култура - Рудолф Рокер том II 5 лв.
17. Избрани страници за и от него - Михаил Бакунин 2 лв.
18. Барутни (по)мисли - Г. Константинов 5 лв.
19. Хляб и свобода - П. Кропоткин 4 лв.
20. Ставайте, робове - Г. Константинов 5 лв.

БРОШУРИ:

1. Стопанисването на земята - Г. Хаджиев 0,50 лв.
2. Проблемът за организацията на анархизма - Г. Хаджиев 0,50 лв.
3. Що е анархизъм? 0,50 лв.
4. Отговор на една вярваща - С. Фор 0,50 лв.
5. За общината 0,50 лв.
6. Федерализъм и централизъм - Рудолф Рокер 0,50 лв.
7. Крахът на руския държавен комунизъм - Рудолф Рокер 1 лв.
8. Килифаревско народно въстание и килифаревска чета 1 лв.

Книгите може да купите от антикварната книжарница на пл. "Славейков" №7. Същите още могат да бъдат поръчани и изпратени от Александър Методиев Наков, Перник, ул. "Република" №4.

АБОНАМЕНТ 2006

ВЕЧЕ 12 СТРАНИЦИ

Драги читатели,

Абонаментът за вестник "Свободна мисъл" МОЖЕ ДА СТАВА ДО 15-ТО ЧИСЛО НА ВСЕКИ МЕСЕЦ ВЪВ ВСИЧКИ пощенски клонове на страната. За 1 година - 6,00 лв.; за 6 месеца - 3,00 лв.; за 3 месеца - 1,50 лв. Цена на един брой - 0,50 ст.

Свободна мисъл

Каталожен номер 649

ПОМОЩИ ЗА ВЕСТНИК „СВОБОДНА МИСЪЛ“

Никола Тенджерков, Самоводене	100 лв
Петко Кърпаров, София	20 лв
Мария Събчева, с. Долно Сахране	50 лв
Гога Айтиев, с. Търничане	50 лв
Стефанка Калпачева, с. Търничане	30 лв
Ангел Дим. Малинов, София	10 лв
Станчо Кърпаров, с. Бъта	12 лв

Банкови сметки:

За български левове:	200 826 141 010 047 310
В USD:	200 826 141 110 047 314
В Евро:	200 826 141 0 047 315

ТБ ОББ АД клон Перник,

ФАБ БЛАГОДАРИ ЗА ОКАЗАНАТА ПОДКРЕПА!

Вестник "Свободна мисъл" не печели от реклами или обяви и не е спонсориран от никакви патриотични бизнесмени и затова не изплаща хонорари. Редакцията приема материали, написани грамотно на стандартни машинописни страници - 30 реда на страница, 55 знака на ред. Всеки автор носи отговорността за съобщените факти и твърдения! Ръкописи не се рецензират и не се връщат!

ТЕЛЕФОНИ ЗА ВРЪЗКА С ФАБ:

Ал. Наков 076/2-70-86; Хр. Велинов 0335/32 00;
Г. Божилов 07178/30 45; Г. Константинов 02/73 99-88

ЗА КОНТАКТИ С АВТОНОМНА БЕЗВЛАСТНИЧЕСКА ГРУПА АНАРХОСПРОТИВА:

e-mail: aresistance@riseup.net, afront2003@yahoo.com

Адрес на редакцията:
София, ж. к. "Надежда", пощ. клон 1220, пощ. кутия 59
Редакционна колегия:

Почетен гл. редактор **Христо К. Йорданов**
Отг. редактор Г. Божилов

Предпечатна подготовка: „Свободна мисъл“
Печат: „Унискорп“ ООД